

KLAGANDE

Semisjaur-Njarg Sameby

Svenska Samernas Riksförbund
Formvägen 16
906 21 Umeå

MOTPART

Länsstyrelsen i Norrbottens län
971 86 Luleå

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Förvaltningsrätten i Luleås dom den 29 november 2016 i mål nr 2459-16,
se bilaga A

SAKEN

Skydds jakt efter järv

KAMMARRÄTTENS AVGÖRANDE

1. Kammarätten bifaller överklagandet på så sätt att kammarätten fastställer att det i och för sig inte föreligger hinder mot skydds jakt av järv inom Semisjaur-Njarg Samebys område.
2. Målet visas åter till Länsstyrelsen i Norrbottens län för handläggning i enlighet med vad som antecknats i domskälen.

YRKANDEN M.M.

Semisjaur-Njarg sameby (samebyn) yrkar att skyddsjakt beviljas i enlighet med ansökan.

Länsstyrelsen anser att överklagandet ska avslås.

VAD PARTERNA ANFÖR I KAMMARRÄTTEN

Samebyn anför i huvudsak följande. Det måste i målet anses som ostridigt att det finns en påtaglig risk för skada. En bedömning måste ske huruvida risken för skada kvarstår om åtgärder inte vidtas och om underlåtenhet att vidta åtgärder kan medföra att samebyn och dess medlemmar lider en oproportionerligt stor skada och bestående risker för fortsatt skada. Risken för skada kommer att kvarstå om åtgärder inte vidtas. Andra åtgärder än skyddsjakt kan inte vidtas då samebyn inte har andra områden att tillgå.

Länsstyrelsen och förvaltningsrätten har anfört att antalet järvar ligger under referensvärdet för järv i Norrbotten och nationellt och menar att någon annan bedömningsgrund inte behöver prövas. Detta är felaktigt. En prövning utifrån skada och åtgärder ska göras. Ett undantag från fredning kan ske även om arten i fråga inte uppnått gynnsam bevarandestatus (jfr Kammarrätten i Stockholms dom den 14 februari 2014 mål nr 3854-13 m.fl.).

I målet har inte vägts in huruvida skadan kommer vara bestående samt risken för att skada kommer att uppstå och fortgå. Denna bedömning måste göras då detta kan utgöra grund för skyddsjakt oaktat om arten uppnått bevarandestatus eller inte. Samebyn delar länsstyrelsens uppfattning att inventeringsresultatet troligen är för lågt och menar att det får betraktas som sannolikt att resultatet är underskattat. Den redovisning av antalet järvar i Sverige som länsstyrelsen presenterat visar fluktuationer i antal över åren.

Dessa fluktuationer sammanfaller ofta med dåliga/bra spårförhållanden och måste snarare betraktas som normala.

Järven hade år 2010 statusen "starkt hotad" men bedöms idag ha statusen "sårbar". Det finns således en positiv utveckling för järven som inte skulle påverkas av att skydds jakt beviljas. Järven är inte upptagen i bilaga 4 till art- och habitatdirektivet utan enbart upptagen i bilaga 2. Detta måste också tillmätas betydelse i bedömningen då arter som upptas i bilaga 2 har ett sådant unionsintresse att särskilda skyddsområden eller bevarandeområden behöver utses. Detta ska jämföras med arterna som upptas i bilaga 4 som kräver noggrant skydd enligt direktivet. Mot denna bakgrund är de krav som uppställs för undantag uppfyllda och skydds jakt kan medges.

Länsstyrelsen anför följande till stöd för sin inställning. Vid beslut om skydds jakt gör länsstyrelsen en samlad bedömning och avvägning av kriterierna i jaktförordningen (1987:905). Om arten ifråga inte har gynnsam bevarandestatus eller om skydds jakt kan försvåra upprätthållandet av gynnsam bevarandestatus råder mycket stor restriktivitet och försiktighet vid beslut om skydds jakt. Detta innebär inte att skydds jakt är uteslutet om arten inte har gynnsam bevarandestatus men det kräver en allvarligare skadebild samt högre krav på andra lämpliga lösningar för att förhindra skada innan skydds jakt kan beviljas.

I ansökan om skydds jakt avses en art som på regional nivå inte uppnår fastställd miniminivå och på nationell nivå inte uppnår referensvärdet för gynnsam bevarandestatus. På grund av de senaste årens svåra inventeringsförhållanden råder dock stor osäkerhet kring järvstammens faktiska storlek, men en nedåtgående trend i populationsstorlek på nationell och regional nivå ger indikationer på att järvstammen minskar i storlek.

Vid ansökan finns ingen rapportering om någon pågående skadebild inom samebyn. Syftet är istället att minska järvstammen i området och på så sätt

lindra de störningar och skador som en hög järvtäthet kan ge upphov till. Naturvårdsverket anger i sina riktlinjer att ett beslut om skydds jakt innan någon skada ännu har inträffat ställer mycket höga krav på att kunna förutse angrepp från rovdjur. Det bör vara fråga om en klart förutsägbar situation där det i de flesta fall uppstår allvarlig skada. Att järv inte har gynnsam bevarandestatus ställer dessutom högre krav på skadebilden och andra lämpliga åtgärder innan skydds jakt kan övervägas. Svåra inventeringsförhållanden gör att kunskapen om järvtätheten i samebyn är bristfällig. I dagsläget finns inte något underlag tillgängligt som tyder på att skador med stor sannolikhet kommer att bli så allvarliga att skydds jakt kan beviljas.

SKÄLEN FÖR KAMMARRÄTTENS AVGÖRANDE

Tillämpliga bestämmelser m.m. framgår av förvaltningsrättens dom.

För att skydds jakt ska kunna beviljas måste förutsättningarna i 23 a § jaktförordningen vara uppfyllda vilket innebär att skydds jakten ska förhindra allvarlig skada, att det inte ska finnas någon annan lämplig lösning samt att skydds jakten inte försvårar upprätthållandet av en gynnsam bevarandestatus. Det framgår vidare av 23 b § andra meningen samma förordning att om det finns en stor sannolikhet för att allvarlig skada kommer att uppstå så får beslut om skydds jakt fattas även om någon skada inte har inträffat.

I propositionen *En hållbar rovsdjurspolitik* anges bl.a. följande. Toleransnivån för skador på ren orsakade av stora rovdjur ska vara maximalt tio procent räknat på den aktuella samebyns faktiska renantal. Järvens huvudsakliga utbredningsområde återfinns inom renskötselområdet och renen är järvens viktigaste bytesdjur. Järven bedöms därmed vara det rovdjur som måste förvaltas med störst försiktighet i renskötselområdet och där det är allra viktigast att eventuell jakt koncentreras till de mest

skadegörande individerna. En begränsning av järvstammen bör kunna ske i de områden som är mest skadeutsatta och där det förväntas göra störst nytta för rennäringen. Då järvstammen liksom lodjuren uppvisat en ojämn spridning inom renskötselområdet bör riskmodellen användas av förvaltningen för att rikta skydds- och licensjakt till sådana områden (prop. 2012/13:191 s. 65 ff.).

Av handlingarna i målet framgår följande. Samebyn har ansökt om skyddsjakt på åtta järvar inom två områden som används för bl.a. kalvmärkning och samling innan flytt av renarna. Samebyns renar har tidigare år drabbats av massdöd inom dessa områden på grund av angrepp från järv. Tidigare beviljade skyddsjakter resulterade i en mer hållbar hantering av renhjordarna vid kalvmärkning då järvförekomsten i uppsamlingsområdena minskade. Samebyn redovisar även att samebyn inte erhållit något stöd för stödutfordring och andra åtgärder som alternativ till skyddsjakt. Förlusterna överskrider vida den av riksdagen fastställda nivån om maximalt 10 procent förluster.

Länsstyrelsens naturbevakare för områdena har uppgett att denne uppskattar järvstammen generellt inom samebyns områden som mycket god samt att en mindre avskjutning genom skyddsjakt inte skulle påverka stammen särskilt mycket.

Kammarrättens bedömning

Inledningsvis bör anmärkas att samerna är ett urfolk i Sverige och att deras ställning som urfolk bekräftades av Sveriges riksdag år 1977. Enligt regeringsformen ska det samiska folkets möjligheter att behålla och utveckla ett eget kultur- och samfundsliv främjas. Samerna har sär rättigheter som bl.a. gäller språk och medinflytande enligt minoritetsreformen (2009:724). Vidare är renskötselrätten en särskilt reglerad sär rättighet. Denna rättighet innebär att samerna får använda och

utnyttja mark och vatten för sitt traditionella levnadssätt. Renskötselrätten är förbehållen samerna genom urminnes hävd och utövas enligt rennäringslagstiftningen av de samer som äger renar och är medlemmar i en sameby.

Det finns enligt kammarrättens mening särskild anledning att beakta den särställning som de renskötande samerna har vid de olika bedömningar och intresseavvägningar som görs vid prövningen av förutsättningarna för skyddsjakt.

Såvitt gäller de olika förutsättningarna för skyddsjakt gör kammarrätten följande överväganden.

Förhindra allvarlig skada

Av utredningen framgår att samebyn regelbundet drabbats av massdöd eller allvarliga störningar orsakade av järv. Annat har inte framkommit än att de årliga förlusterna orsakade av rovdjur vida överstiger vad som kan anses acceptabelt och att det är järv som är den största predatorn. Vid bedömningen av begreppet ”förhindra allvarlig skada” bör avseende fästas vid koncentrationen av järv inom de aktuella områdena jämfört med de förluster som orsakats samebyn. Även om det i ansökan om skyddsjakt inte redovisas några pågående omfattande rovdjursangrepp så framstår det, mot bakgrund av vad som är upplyst om tidigare förluster och järvförekomst, som att det föreligger en stor sannolikhet för att allvarlig skada kan uppstå (jfr 23 b § jaktförordningen).

Annan lämplig lösning

Renarna samlas till kalvmärkning och skiljning i områden där järvtätheten angetts vara hög. Betesro inom dessa områden är nödvändig för att renarna ska kunna samlas och även förflytta sig till vinterbetesområdena. De andra lämpliga lösningar som i andra sammanhang kan komma ifråga, t.ex. rovdjursstängsel, flytt till andra betesmarker, inhägnader och utfodring av

renarna eller ökad bevakning framstår inte som möjliga eller ekonomiskt realistiska. Länsstyrelsen har inte heller redovisat eller övervägt några alternativa möjligheter att minska angreppen från järv. Mot den bakgrunden finner kammarrätten att det inte finns några andra lämpliga lösningar än skyddsjakt.

Gynnsam bevarandestatus

Av utredningen i målet framgår att järvpopulationen inte når upp till den nationella miniminivån under inventeringssäsongen 2016. Inte heller på regional nivå har de fastställda mininivåerna kunnat uppnås. Det har dock redovisats i målet att en bidragande orsak till de låga nivåerna är dåliga väder- och spårförhållanden som försvårat inventeringarna och att det verkliga antalet järvar sannolikt är högre. Det nationella referensvärdet för gynnsam bevarandestatus är 96 föryngringar och inventeringen redovisar 57 föryngringar. På regional nivå är 46 föryngringar referensvärdet och inventeringarna visar på 11 föryngringar.

Av Naturvårdsverkets rapport "Rovdjursinventering järv 2016" framgår att populationsutvecklingen har en nedåtgående trend. Idag uppskattas populationen till cirka 500 järvar vilket är under referensvärdet för gynnsam bevarandestatus som har fastställts till 600 järvar.

Av det tillgängliga material och inventeringsresultat som föreligger för de senaste åren framgår alltså att järvens population på nationell och regional nivå uppvisar en nedåtgående trend samt att den inte kan anses ha gynnsam bevarandestatus.

Även med beaktande av de aktuella inventeringsresultaten så kan det inte anses försvåra upprätthållandet av en gynnsam bevarandestatus eller uppnåendet av en sådan om man i särskilt rovdjursbelastade områden där renkötsel bedrivs beviljar skyddsjakt på ett mindre antal järvar. Vid denna bedömning har kammarrätten även beaktat att det framstår som orimligt att

enstaka samebyar ska bära konsekvenserna av att den nationella miniminivån för gynnsam bevarandestatus inte uppnåtts enligt inventeringsresultaten.

Som ovan redovisats finner kammarrätten således att det inte i och för sig föreligger hinder mot att besluta om skyddsjakt på järv inom de aktuella områdena.

Samebyns överklagande ska därför bifallas på så sätt att målet visas åter till länsstyrelsen för beslut om skyddsjakt i enlighet med vad som ovan redovisats.

Det ankommer på länsstyrelsen att efter samråd med samebyn ta ställning till de närmare förutsättningarna för skyddsjakten samt i beslutet ange hur och under vilken tid skyddsjakten ska genomföras. Vid ställningstagandet bör länsstyrelsen överväga om samtliga de områden som samebyn angett i sin ansökan är lika utsatta för angrepp av järv samt om det är möjligt att uppnå syftet med skyddsjakten även om antalet järvar som får jagas begränsas i förhållande till ansökan.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga B (formulär 1).

**FÖRVALTNINGSRÄTTEN
I LULEÅ**

DOM
2016-11-29
Meddelad i Luleå

Mål nr
2459-16

KLAGANDE

Semisjaur-Njarg Sameby

[REDACTED]

[REDACTED]

Svenska Samernas Riksförbund
Formvägen 16
906 21 Umeå

MOTPART

Länsstyrelsen i Norrbottens län
971 86 Luleå

ÖVERKLAGAT BESLUT

Länsstyrelsen i Norrbottens läns beslut den 28 oktober 2016,
dnr 218-12615-2016

SAKEN

Skydds jakt efter järv enligt jaktförordningen (1987:905)

FÖRVALTNINGSRÄTTENS AVGÖRANDE

Förvaltningsrätten avslår överklagandet.

BAKGRUND

Länsstyrelsen i Norrbottens län beslutade att avslå Semisjaur-Njarg Samebys (samebyn) ansökan om skyddsjakt avseende åtta järvindivider. Skälen för beslutet framgår av bilaga 1.

PARTERNAS INSTÄLLNING

Vad samebyn anför

Samebyn överklagar beslutet och yrkar att skyddsjakt ska beviljas. Samebyn anför bl.a. följande till stöd för sin talan. Samebyn har i ansökan redogjort för den problembild som föreligger, främst risken för påtaglig skada för samebyns renskötsel vilken innefattar samebyns medlemmar och de renar de innehar. Det föreligger en sannolik risk för påtaglig skada vilket grundar sig på erfarenheter av rovdjurens predation samt de följdskador rovdjuren förorsakar. Samebyn har under flera års tid drabbats av massdöd på ren framförallt orsakad av järv. Det föreligger en uppenbar risk att detta inträffar igen. Länsstyrelsen i Norrbottens län redogör för att det är ett högt rovdjurstryck inom samebyn samt att samebyn har och har haft en stor skadepbild. Länsstyrelsens egen fältpersonal har uppgett att järv förekommer inom området samt att tidigare skyddsjakt bidragit till att minska dessa skador. Länsstyrelsens uppgifter ger stöd för att det föreligger påtaglig risk för allvarlig skada eftersom järv finns i området. Att det inte är möjligt för samebyn att utnyttja betesmarken utan risk för påtaglig skada är en skada i sig för renskötseln. Samebyn förlorar rådigheten över marken.

Länsstyrelsen i Norrbottens län motiverar beslutet med att järvpopulationen både lokalt, regionalt och nationellt ligger under referensvärdet för gynnsam bevarandestatus. Länsstyrelsen har också framfört att resultatet för det senaste året troligen är underskattade på grund av dåliga förhållanden

vid inventeringen. Samebyn anser det felaktigt av länsstyrelsen att ange att referensvärdet för järvpopulation inte är uppnått och samtidigt ange att resultatet inte är tillförlitligt. Redan sannolik risk för skada är tillräckligt för ett gynnande beslut. Det borde vara möjligt att flytta vissa problemindivider som kan antas vara ansvariga för ett oproportionerligt antal angrepp på djurbesättningar. Skydds jakt borde kunna meddelas utifrån tidigare erfarenheter om att en järv i ett renskötselområde kan leda till massdöd av renar. Kriteriet att det finns stor sannolikhet för skada i en sådan situation borde vara uppfyllt. Länsstyrelsens tolkning att inte bevilja skydds jakt utifrån ett generell ställningstagande om antalet järvföryngringar i Sverige kan inte utgöra grund för att inte bevilja skydds jakt. Tidigare praxis inom EU och inom landet visar att undantag från fredning kan medges även om gynnsam bevarandestatus inte är uppnådd jfr. Kammarrättens avgörande om den så kallade Junselevargen (Kammarrätten i Stockholms avgörande den 14 februari 2014 med mål nr 3854-13 m.fl., förvaltningsrättens anmärkning). Bedömningen i ett ärende om skydds jakt måste utgå från risken för fortsatt och bestående skada. I ärendet är det klart att dessa risker är uppenbara och att risken kvartstår.

Länsstyrelsen vidhåller sitt beslut.

SKÅLEN FÖR AVGÖRANDET

Enligt 23 a § första stycket 3 jaktförordningen får beslut om jakt efter järv meddelas om det inte finns någon annan lämplig lösning och om det inte försvårar upprätthållandet av en gynnsam bevarandestatus hos artens bestånd i dess naturliga utbredningsområde. Jakten måste dessutom ske i syfte att bl.a. förhindra en allvarlig skada, särskilt på boskap, skog, fiske, vatten eller annan egendom.

Enligt 23 b § samma förordning får beslut om skyddsjakt på järv fattas om det finns förutsättningar enligt 23 a efter ansökan från den som riskerar att drabbas av skada eller på eget initiativ. Om det finns en stor sannolikhet för att allvarlig skada kommer att uppstå får beslut om skyddsjakt fattas även om någon skada inte har inträffat.

Vägledning till bestämmelserna kan även hämtas från EU-domstolen avseende art och habitatdirektivet. EU-domstolen har i dom den 14 juni 2007 i mål C-342/05 angående jakt efter varg i Finland (Europeiska kommissionen mot Republiken Finland) uttalat att undantagsbestämmelserna i artikel 16.1 i art och habitatdirektivet ska tolkas restriktivt och att den myndighet som fattat beslutet har bevisbördan för att nödvändiga förutsättningar föreligger för varje undantag. Medlemsstaterna ska säkerställa att varje åtgärd som påverkar skyddade arter endast tillåts genom beslut som är noggrant och tillräckligt motiverade och som hänvisar till de skäl, villkor och krav som anges i artikel 16.1 i direktivet.

Enligt artikel 16.1 i direktivet krävs att det redan föreligger en gynnsam bevarandestatus av arten i dess naturliga utbredningsområde för att undantag ska få beviljas. Det är likväl möjligt att bevilja sådana undantag i särskilda fall när det konstaterats att det inte kan försvåra den ogynnsamma bevarandestatusen hos arten eller förhindra återställande av en gynnsam bevarandestatus. Det kan inte uteslutas att dödandet av ett begränsat antal individer inte påverkar det eftersträvade syftet i artikel 16.1 i direktivet. Ett sådant undantag skulle i så fall sakna effekt för den berörda arten.

Förvaltningsrättens bedömning

Förvaltningsrätten ifrågasätter o och för sig inte att järv kan orsaka allvarlig skada exempelvis genom att angripa och döda renar. Länsstyrelsen har därtill framhållit att det samlade rovdjurstrycket är högt inom samebyn, inte minst från rovdjuret järv. Det kan redan utifrån dessa uppgifter inte uteslutas att risk för allvarlig skada föreligger.

För att skydds jakt ska kunna beviljas krävs dock även att denna inte försvårar upprätthållandet av en gynnsam bevarandestatus hos artens bestånd i dess naturliga utbredningsområde. I denna del har länsstyrelsen redogjort för järvens förekomst nationellt och i länet. Av redogörelsen framgår bl.a. att populationsuppskattningen visar en nedåtgående trend och nu ligger långt under det nationella referensvärdet för en gynnsam bevarandestatus. Vidare framgår att årets inventeringsresultat i Norrbottens län visar på 11 godkända föryngringar. Av Naturvårdsverkets beslut om fastställande av miniminivåer för järv (NV-00552-14) framgår att Norrbotten län har en miniminivå om 46 föryngringar.

Länsstyrelsen har anfört att flertalet samebyar haft svåra inventeringsförhållanden pga. väderlek. Även om länsstyrelsens redovisade resultat i viss mån kan vara en underskattning bedömer förvaltningsrätten att järvens population, både nationellt och regionalt, är allt för låg i förhållande till Naturvårdsverkets miniminivåer, för att järvstammen ska kunna anses ha en gynnsam bevarandestatus.

Ansökan om skydds jakt avser i det aktuella fallet åtta järvindivider hos en art som inte har gynnsam bevarandestatus. Omständigheterna i förevarande mål är därför inte jämförbara med det av samebyn åberopade avgörandet från Kammarrätten i Stockholm där det var frågan om en vargindivid som på kort sikt saknade förutsättningar att reproducera sig. Enligt förvaltnings-

rättens mening riskerar den ansökta skyddsjakten att försvåra återställandet av en gynnsam bevarandestatus. Någon utredning som talar för en annan slutsats föreligger inte i målet.

Förutsättningarna för att bevilja skyddsjakt kan därför redan på denna grund inte anses vara uppfyllda. Det saknas därmed anledning att pröva frågan om annan lämplig lösning. Sammantaget finner förvaltningsrätten att länsstyrelsen har haft fog för sitt beslut. Överklagandet ska därför avslås.

HUR MAN ÖVERKLAGAR

Detta avgörande kan överklagas. Information om hur man överklagar finns i formulär DV 3109/1C (se bilaga 2).

I avgörandet har även nämndemännen
och deltagit.

Länstyrelsen
Norrbotten

BESLUT

1 (6)

Datum
2016-10-28

Diariumnummer
218-12615-2016

Semisjaur Njarg sameby

Avslag på ansökan om skyddsjakt på järv i Semisjaur-Njarg sameby

Beslut

Länstyrelsen avslår ansökan.

Bakgrund

Ansökan

Den 20 oktober 2016 inkom Semisjaur-Njarg sameby med en ansökan om skyddsjakt på 8 järvar i skadeförebyggande syfte.

I nov/dec kommer renhjordarna att samlas i Tjallashagen samt Solojaur för kalvmärkning samt vidare flyttning ner till skiljningsanläggningarna. Samebyn framför att för att kunna genomföra en lyckad samling krävs uppsamlingsområden där störning från rovdjur är obefintlig samt betet bra. Enligt samebyn krävs en sammanhängande störningsfri period av minst 1 vecka för att arbetet inte ska bli lidande.

Samebyn menar att senaste årens skyddsjakter har underlättat samlingsarbetet väsentligt men enligt samebyn har uttaget av järv i området knappt påverkat stammen utan det har fyllts på med nya individer. Vidare framhåller samebyn att det är arten järv som är problemet och inte enskilda skadegörande individer eftersom järvar jagar och dräper ren då tillfälle ges.

Både 2013/2014 och under våren 2016 har samebyn haft konstaterade fall av massdöd orsakade av järv. Då ansökte man om skyddsjakt men fick avslag och fortsatt skadebild ända tills flytten upp till fjälls. Man fick inte heller någon ersättning för skadeförebyggande åtgärder från Sametinget och samebyn menar att detta undergräver acceptansen för förvaltningen. Samebyn menar också att man har ett högt samlat rovdjurstryck med lodjursföryngringar och en växande björnstam. Samebyn menar att skadebild ligger långt över de 10% som toleransnivåarbetet föreskriver som maxnivå. Dessutom menar samebyn att järven är det dominerande rovdjuret som orsakar mest skada.

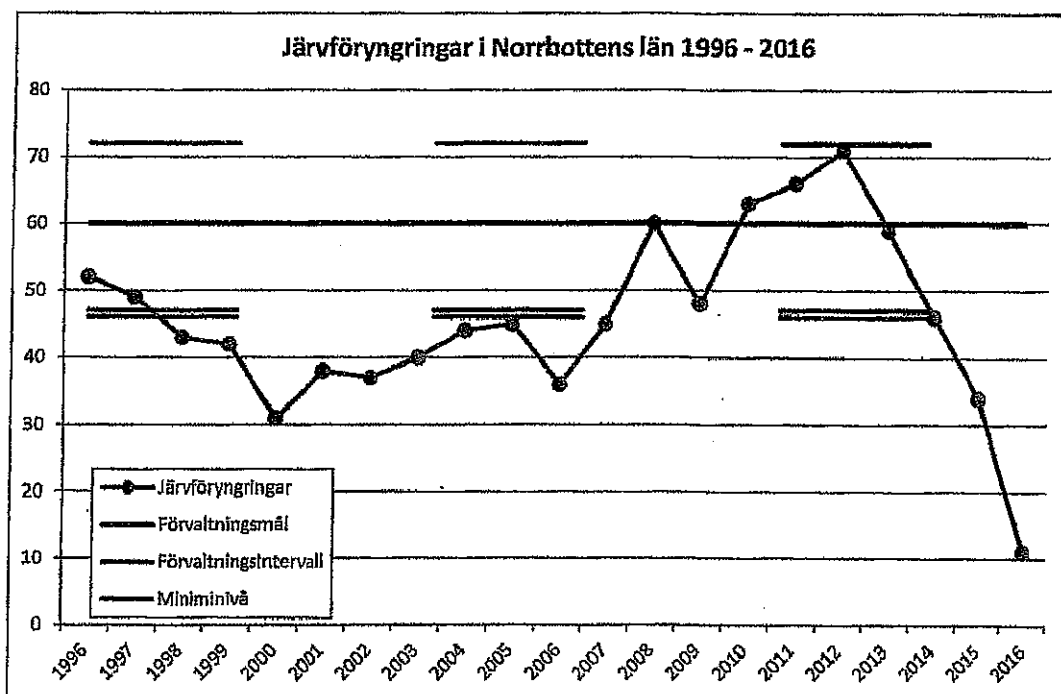

Naturbevakarens kommentar

Naturbevakaren menar att även om senaste årens avskjutningar genom skydds jakt medfört en viss minskning så är järvförekomsten god i området. Vidare menar naturbevakaren att inventeringen har varit mycket svår att genomföra på ett tillfredställande sätt pga. ogynnsamma väderförhållanden. Eftersom inventeringen blivit så osäker är det svårt att uppskatta hur mycket järv det finns men det står helt klart att det finns järv i området.

Järvförekomst

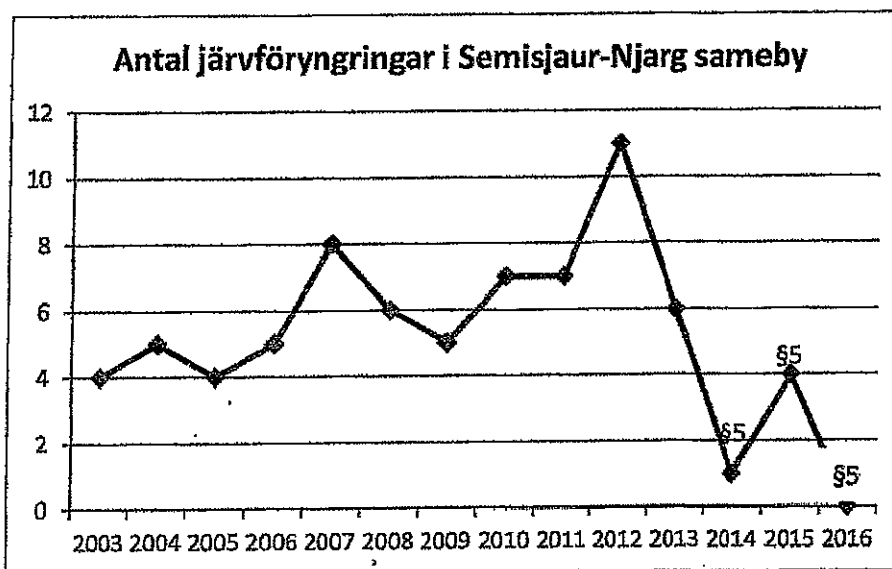
Inventeringsresultatet och populationsuppskattningen bygger endast på föryngringar som är godkända enligt gällande kriterier. Inventeringsförhållandena har dock varit svåra de senaste åren och det har i många fall inte varit möjligt att dokumentera föryngringar enligt godkända kriterier. Årets resultat visar på 11 godkända föryngringar i Norrbottens län (Figur 1) men Länsstyrelsens bedömning är många järvföryngringar inte har kunnat dokumenteras och därför är troligen det redovisade resultatet en underskattning av järvpopulationen i Norrbotten.

Figur 1. Antal järvföryngringar i Norrbottens län under åren 1996-2016. Den av Naturvårdsverket fastställda miniminivån i länet utgör 46 föryngringar.

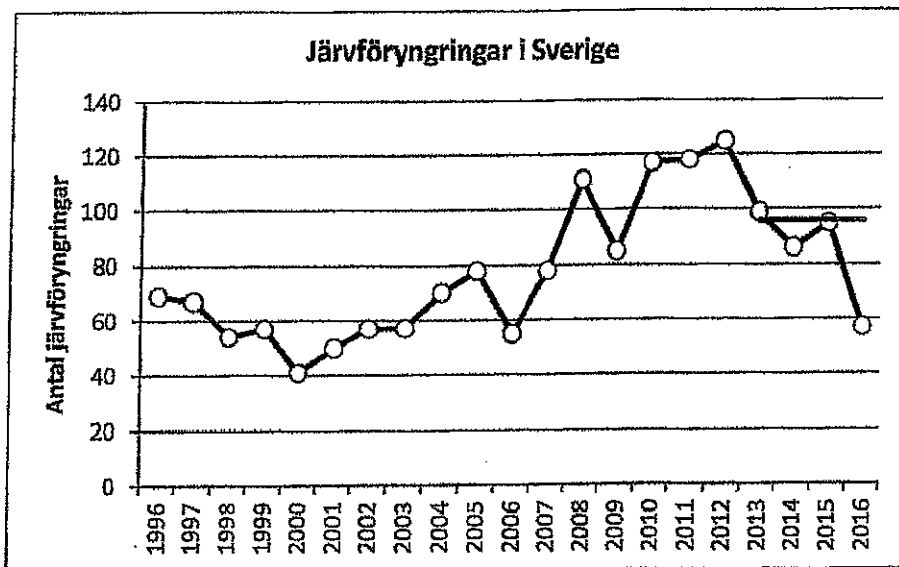

Länsstyrelsen i Norrbottens län bedömer att sexton samebyar haft så dåliga spårningsförhållanden under 2016 års järvinventering att § 5 i Föreskrifter om bidrag och ersättning för rovdjursförekomst i samebyar (STFS 2007:9) åberopats. Semisjaur-Njarg är en av dessa samebyar och samebyn har haft mycket svåra inventeringsförhållanden pga. väderlek de tre senaste åren. (Figur 2).

Figur 2. Antal järvföringringar 2003-2016 inom Semisjaur-Njarg sameby. De tre senaste åren har § 5 i STFS 2007:9 åberopats. Järvföringringar inom 5km till angränsade samebyars betesområden är inte delade i detta diagram.

Även på nationell nivå observeras en markant nedgång i antal föringringar under senaste året (Figur 3). En förklaring till det kan vara att Norrbottens län som normalt sett hyser de flesta föringringarna har haft stora problem med inventeringen pga. väderleksförhållandena. Alternativa förklaringar till det låga nationella resultatet skulle kunna vara att många järvhonor vilat från att ha ungar detta år och/eller att de senaste årens genomförda skyddsjakter minskat antalet reproduktiva djur och därmed också antalet föringringar. Det står i alla fall klart att årets inventering redovisar 57 föringringar och detta ligger långt under det nationella referensvärdet för gynnsam bevarandestatus som är 96 föringringar. Mycket tyder på att det redovisade resultatet underskattar den faktiska populationen, men hur stor järvpopulationen är vet vi inte och stor osäkerhet råder.

Figur 3. Antal järvföryngringar på nationell nivå mellan åren 1996-2016. Den röda linjen indikerar nivån för referensvärdet 96 föryngringar, motsvarande 600 individer.

Motivering

Juridiska förutsättningar för skydds jakt

Beslut om skydds jakt efter järv kan fattas med stöd av 23 a och 23 b §§ jaktförordningen. För att skydds jakt ska kunna medges krävs att förutsättningarna i 23 a § jaktförordningen är uppfyllda. Skydds jakt får enligt bestämmelserna medges för att förhindra allvarlig skada om det inte finns någon annan lämplig lösning och om de inte försvårar upprätthållandet av gynnsam bevarandestatus hos artens bestånd i dess naturliga utbredningsområde.

Naturvårdsverket har i delegeringsbeslutet den 25 juni 2015 (NV-04080-15) överlämnat rätten att fatta beslut om skydds jakt efter björn, varg, järv och lodjur till Länsstyrelsen i Norrbottens län. Delegeringen gäller från och med 1 juli 2015 till och med 31 december 2016.

Länsstyrelsens bedömning

Länsstyrelsen gör en samlad bedömning i varje enskilt fall och bedömer skadornas omfattning, om skadeförebyggande åtgärder gjorts, vilka möjligheter till förebyggande av skada som finns samt möjlighet till annan lämplig lösning än skydds jakt. Länsstyrelsen bedömer även om skydds jakt kan försvåra upprätthållandet av en gynnsam bevarandestatus för arten. Vidare bedömer Länsstyrelsen om det går att identifiera speciellt skadegörande individer eller särskilt skadeutsatta områden.

Länsstyrelsen är medveten om att det samlande rovdjurstrycket är högt i Semisjaur-Njarg, inte minst från järv och Länsstyrelsen är medveten om vilken påfrestning detta medför. Men mot bakgrund av årets järvinventering för samebyn kan Länsstyrelsen inte bedöma risken för allvarlig skada.

Länsstyrelsen
Norrbotten

BESLUT

5 (6)

Datum
2016-10-28

Diarienummer
218-12615-2016

Inventeringsresultatet för länet ligger markant under gällande miniminivå och även på nationell nivå visar inventeringsresultatet ett lågt antal järvföryngringar. Sammantaget innebär det här att varken länets miniminivå på 46 föryngringar eller landets referensvärde för gynnsam bevarandestatus på 96 föryngringar nås under 2016. Länsstyrelsen ser det dock som troligt att det redovisade inventeringsresultatet på 11 föryngringar inom länet är en underskattning av det faktiska antalet. Men eftersom antalet dokumenterade järvföryngringar i Norrbottens län ligger långt under miniminivån bedömer Länsstyrelsen ändå att det inte finns möjlighet att bevilja skydds jakt i detta läge. Sammantaget gör Länsstyrelsen bedömningen att ansökan om skydds jakt inte bör bifallas.

Information

Du kan överklaga beslutet

Se bilaga 1.

De som deltagit i beslutet

Beslutet har fattats av [redacted] med
[redacted] som föredragande.

HUR MAN ÖVERKLAGAR

Den som vill överklaga kammarrättens avgörande ska skriva till Högsta förvaltningsdomstolen. Skrivelsen ställs alltså till Högsta förvaltningsdomstolen *men ska skickas eller lämnas till kammarrätten.*

Överklagandet ska ha kommit in till kammarrätten *inom tre veckor* från den dag då klaganden fick del av beslutet. Om beslutet har meddelats vid en muntlig förhandling, eller det vid en sådan förhandling har angetts när beslutet kommer att meddelas, ska dock överklagandet ha kommit in inom tre veckor från den dag domstolens beslut meddelades. Tiden för överklagande för det allmänna räknas dock från den dag beslutet meddelades.

Om sista dagen för överklagande infaller på en lördag, söndag eller helgdag, midsommar-, jul- eller nyårsafton, räcker det att skrivelsen kommer in nästa vardag.

För att ett överklagande ska kunna tas upp i Högsta förvaltningsdomstolen krävs att *prövningstillstånd* meddelas. Högsta förvaltningsdomstolen lämnar prövningstillstånd om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas eller om det finns synnerliga skäl till sådan prövning, såsom att det finns grund för resning eller att målets utgång i kammarrätten uppenbarligen beror på grovt förbiseende eller grovt misstag.

Om prövningstillstånd inte meddelas står kammarrättens beslut fast. Det är därför viktigt att det klart och tydligt framgår av överklagandet till Högsta förvaltningsdomstolen varför man anser att prövningstillstånd bör meddelas.

Skrivelsen med överklagande ska innehålla följande uppgifter;

1. den klagandes namn, person-/organisationsnummer, postadress, e-postadress och telefonnummer till bostaden och mobiltelefon. Dessutom ska adress och telefonnummer till arbetsplatsen och eventuell annan plats där klaganden kan nås för delgivning lämnas om dessa uppgifter inte tidigare uppgetts i målet. Om klaganden anlitar ombud, ska ombudets namn, postadress, e-postadress, telefonnummer till arbetsplatsen och mobiltelefonnummer anges. Om någon person- eller adressuppgift ändras är det viktigt att anmälan snarast görs till Högsta förvaltningsdomstolen
2. det beslut som överklagas med uppgift om kammarrättens namn, målnummer samt dagen för beslutet
3. de skäl som klaganden vill åberopa för sin begäran om att få prövningstillstånd
4. den ändring av kammarrättens beslut som klaganden vill få till stånd och skälen för detta
5. de bevis som klaganden vill åberopa och vad han/hon vill styrka med varje särskilt bevis.